

Academische Werkplaats Transformatie Jeugd (AWTJ) Samen op School (SoS)

In dit nieuwsbericht bundelen we de meest recente nieuwsitems over de AWTJ SoS.
Deze zijn ook te lezen op <https://samenopschool.org>

**DIT NIEUWSBERICHT STAAT GEHEEL IN HET TEKEN VAN HET
CONGRES 'SAMEN OP SCHOOL' OP 9 OKTOBER 2019**

Na vier jaar onderzoek, kennis vergaren en vooral kennis delen wij op het (eind)congres de opbrengsten, inzichten en bevindingen met u. U bent van harte welkom op woensdag 9 oktober 2019 in het Open Hof in Dronten. Deelname is gratis.

PROGRAMMA:

- 13.00 – 13.45 uur: Inloop met koffie en thee.
- 13.45 – 14.00 uur: Welkomstwoord en vier jaar Academische Werkplaats in vogelvlucht.
- 14:00 – 15:00 uur: Gastsprekers Micha de Winter en Paul Frissen.
- 15.00 – 15.30 uur: Pauze.
- 15.30 – 16.15 uur: Interactieve bijdrage promovenda Jantien Gerdes + film LAB-dag.
- 16.15 – 17.00 uur: Interactieve bijdrage promovenda Sharon Stellaard.
- 17:00 – 17:30 uur: Afsluiten, napraten en borrel.

AANMELDEN: [KLIK HIER](#) om u aan te melden.

SREKERS**428.080 (Paul Frissen)**

Steeds meer jongeren krijgen jeugdzorg: 428.000 heeft het CBS uitgerekend. Nog meer jongeren hebben jeugdzorg nodig. De moeilijkste, zware hulpvragen blijven liggen. De VNG dreigt in een open brief de gedecentraliseerde jeugdzorgtaken terug te leggen bij het Rijk. En over passend onderwijs bericht DUO – onverdachte bron, toch? – dat resultaten teleurstellend zijn. Wat is er toch aan de hand met onze jeugd, die steevast ook de gelukkigste ter wereld is?

We zien hier verschillende logica's van de moderniteit en in het bijzonder de verzorgingsstaat aan het werk. De wil tot weten en de daaruit voortvloeiende classificerende diagnostiek; de waarde van gelijkheid, die botst op de wereld van verschil; de toenemende normalisering die hiermee gepaard gaat; de zogenaamde fouten van de derde soort (generiek bezuinigen dat altijd de meest behoeftigen het zwaarst treft); gesimuleerde marktwerking met perverse gevolgen; de tragiek van de goede bedoeling die door stapeling van controle en verantwoording teniet wordt gedaan. En dan is er nog de dubbelzinnige belofte van maatwerk

Voor meer informatie mail: a.thissen@awtj.nl

Paul Frissen is decaan en bestuursvoorzitter van de Nederlandse School voor Openbaar Bestuur in Den Haag en hoogleraar Bestuurskunde aan Tilburg University. Recent publiceerde hij Staat en taboe. Politiek van de goede dood (Amsterdam: Boom, 2018)

Er is reden tot hoop en optimisme (Micha de Winter)

Discussies over passend onderwijs en de transitie in de jeugdzorg lijken te worden gedomineerd door vraagstukken van sturing, regie, samenwerking en financiën. Daar worden professionals, ouders maar vooral ook kinderen niet veel wijzer van. De inhoudelijke vraag: ‘wat hebben kwetsbare kinderen nu eigenlijk nodig’ wordt maar al te vaak ondergesneeuwd door dit soort razend-interessante, maar voor kinderen volstrekt nutteloze kwesties. Maar er is reden tot hoop en optimisme. Want wie vanuit een inhoudelijk perspectief kijkt naar de vraag hoe je de ontwikkelingskansen van kwetsbare kinderen kan verbeteren en hoe je achterstanden kan voorkomen, ontdekt dat daarvoor talloze mogelijkheden bestaan. Die moeten we overigens niet alleen zoeken in het kind zelf of in de opvoedingscompetenties van de ouders, maar ook in contexten die we rond kinderen organiseren. Hoe gaan we op school en in de jeugdzorg om met ‘neurodiversiteit’, wat zou er gebeuren als we het idee van kwetsbaarheid en achterstand zèlf vervangen door het construeren van en ruimte geven aan mogelijkheden?

Micha de Winter, hoogleraar Pedagogiek aan de Universiteit Utrecht, pleit voor hoop en optimisme in opvoeding en onderwijs. Onder zijn leiding werd op 12 juni 2019 het eindrapport “Onvoldoende beschermd, geweld in de Nederlandse jeugdzorg van 1945 tot heden” aangeboden aan de ministers De Jonge en Dekker.

One Size Fits All? (Jantien Gerdes)

Promotieonderzoek naar effectieve ondersteuning van leerlingen binnen passend onderwijs door verbeterde samenwerking

Het passend onderwijs past ons nog lang niet: het knelt en schuurt en stelt leerlingen, ouders en professionals regelmatig voor uitdagingen. Nog lang geen op maat gesneden pak dus. Maar het is zelfs de vraag of naadloos passend onderwijs wel nastrevenswaardig is. Passend onderwijs zou veeleer passend moeten zijn door ruimte te bieden. Ruimte aan leerlingen, ouders en professionals. De ruimte om te zoeken, ruimte om uit te wisselen, ruimte om uit te proberen, ruimte om te groeien, ruimte om te falen, ruimte om te bouwen.

Dat is dan niet “passend” zoals de meester-kleermaker het zou definiëren: de kleermaker die met de tong tussen de tanden het pak strak afspeldt op de maten van de klant. Het is eerder passend zoals een puber het zou definiëren: de puber die op de bank een fijne oude kabeltrui net zolang met knieën en ellebogen bewerkt totdat ie precies goed zit voor een avondje Netflix. En in the process de kabeltrui transformeert tot slaapzak.

In formele samenwerking kunnen leerlingen, ouders en professionals terecht komen in het keurslijf van een maatpak. In effectieve samenwerking kunnen leerlingen, ouders en professionals het onderwijs transformeren en passend maken als een oude kabeltrui. In de lezing gaan we in op wat vier jaar promotieonderzoek ons geleerd heeft over effectieve samenwerking. Wat is daarvoor nodig, en hoe verhouden die flexibele kabeltrui en dat strakke maatpak zich eigenlijk tot elkaar? De take home message is wel prêt-a-porter, maar geen confectie!

Tussen beleidsintenties en beleidsuitkomsten; een wondere wereld (Sharon Stellaard)

Vier jaar lang heb ik bevlogen en verwonderd onderzoek gedaan naar de verschillen tussen de beleidsintenties en beleidsuitkomsten van de Wet Passend Onderwijs en de Jeugdwet.

Ik was hierbij op zoek naar verklaringen voor de soms paradoxale uitkomsten van beide Wetten. Vragen die ik hierbij had waren; hoe kan de beleidsintentie om minder leerlingen te verwijzen naar het speciaal onderwijs een praktijk opleveren waarin er juist méér leerlingen worden verwezen? Hoe kan het aantal thuiszitters stijgen terwijl de beleidsintentie is om dit aantal te laten verminderen?

Hoe kan het zo zijn dat er opnieuw meer kinderen gebruik maken van gespecialiseerde jeugdhulp, terwijl de beleidsintentie is om te normaliseren? Hoe kan het zo zijn dat de intentie om jeugdhulp te transformeren in de praktijk zo taai is en gepaard gaat met grote spanningen?

Ik ontwikkelde vanuit een bestuurskundige invalshoek een conceptueel kader voor de analyse van deze belangwekkende vragen. Vanuit dit kader heb ik 65 diepte interviews afgenomen. Ik sprak voornamelijk met beleidsambtenaren en bestuurders van gemeenten, zorginstellingen, schoolbesturen en samenwerkingsverbanden passend onderwijs.

Deze interviews nam ik hoofdzakelijk af in Almere, Lelystad, Kampen en Zwolle. Vervolgens onderwierp ik de 31 KB aan interview materiaal, bestaande uit meer dan 1000 pagina's transcript aan een analyse o.b.v. mijn conceptuele kader.

Benieuwd om te horen wat ik te weten ben gekomen en of er verschillen zijn tussen de genoemde steden? Kom naar het eindcongres!

Betrokken bij deze werkplaats zijn:

ZonMw
www.samenopschool.org

WE WENSEN U EEN FIJNE ZOMER!

EINDE VAN DIT 38^e BERICHT

Voor meer informatie mail: a.thissen@awtj.nl